

Izbirčne veveričke

AVTORICI: DANA IN ASJA PERHOČ
ILUSTRATOR: GREGOR GORŠIČ

Nekoč je v duplini stare košate smreke živela družina veveric. Bile so zelo izbirčne in prevzetne. V vsem gozdu je prav njihova družina veljala za najbolj domišljavo. Glede vseh stvari so se zmrdovale in gozdnjale, enako je veljalo pri hrani.

Nekega dne so si zaželele palačink. Ko so jih pripravile, so jih malo pogrizljale, nato pa se je ena izmed veveric grdo namrščila in dejala: »Ah, sploh niso tako dobre te palačinke. Ne maram jih.« Druge veverice so jo pogledale in kaj hitro ponovile za njo: »Prav imaš, sestra, danes malce smrdijo. Pripravimo si raje lešnikovo torto.« Posoda s palačinkami je odletela iz dupline ter pristala na tleh pred smreko, na kateri so živele.

Ko so pripravile lešnikovo torto, so si z največjim užitek napolnile svoje želodčke. A kaj, ko je bilo torte kljub njihovi požrešnosti preveč. Ostalo je je skoraj polovica. Veveričke so preostanek torte brez slabe vesti vrgle iz dupline, češ – naslednji dan stare in postane torte pač ne bomo jedle! In takšna domišljavost se je v gozdu dogajala dan za dnem. Kup zavržene hrane pod veveričjo duplino je iz dneva v dan rasel in rasel.

Ker je zavržena hrana dišala daleč naokoli, je k smreki, na kateri so stanovale veverice, privabila velike in lačne živali. Tako so se pod smreko kmalu začele smukati lisice, volkovi in medvedi, ki jim je zelo zelo krulilo po želodcu.

Dan za dnem je bilo več lisic, več volkov in še več medvedov, ki so se mastili s hrano, ki so jo veverice metale iz dupline. Navsezadnje je bilo velikih živali toliko, da so veverice, ko so se nekega dne želele odpraviti iz dupline, da bi poiskale slastne orehe za orehovo potico, prebledele od strahu.

Nobena izmed njih ni več upala pomoliti iz dupline niti repa, kaj šele smrčka, tako jih je bilo strah živali pod njihovim domom. Čakale in čakale so, da bi velike živali odšle stran, vendar je te mamil vonj hrane, ki je ostajala na tleh.

Tako so veveričke čakale prvi dan, drugi dan in tretji dan. Hrane v duplini jim je že pošteno primanjkovalo, a je bil strah prevelik, da bi odšle iz nje. Nazadnje jim je že tako krulilo po želodcu, da so, čeprav nerade, pojedle vso, tudi ne najboljšo hrano, ki so jo imele v svoji shrambi. Tokrat na kakšne slaščice niso mogle niti pomisliti. In ker je hrane primanjkovalo, so z njo ravnale preudarno, niti pomislile niso, da bi jo metale iz dupline.

Tako se je kup ostankov pod njihovo domačo smreko manjšal, in ko so ga lisice, volkovi in medvedi do konca pojedli, so živali tako, kot so prišle, tudi odšle. Zdaj pod smreko ni bilo več nikogar. Veverice so si oddahnile.

Največja veverica se je obrnila k svojim sestricam in jim rekla: »Poslušajte, drage moje, mislim, da bo bolje, če od zdaj naprej ne mečemo več hrane stran. Nobena med nami ne želi privabljati mogočnih živali. Prav tako ne bodimo packe in ne kuhajmo za ves gozd, ampak si kuhajmo toliko, da bomo lahko pojedle. In ne izmišljajmo si preveč. Ne nazadnje je lešnikova torta dobra tudi naslednji dan, palačinke pa imamo vse zelo rade.«

Veveričke z novim načinom razmišljanja niso bile nič več domišljave in izbirčne živali tega gozda. Vedno so skuhale le toliko, kolikor so lahko pojedle, in tisto, kar so imele rade.